

Katja Brandis

Mišku bastūnai

Holės
paslaptis

Miškų bastūnai

Holės paslaptis

Versta iš:
Katja Brandis
WOODWALKERS.
HOLLYS GEHEIMNIS
Arena Verlag GmbH, Würzburg,
Germany, 2017

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos
Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Katja Brandis

© Iliustracijos, Claudia Carls

Pirmą kartą 2017 metais vokiečių kalba pavadinimu
Woodwalkers. Hollys Geheimnis Vokietijoje išleido
Arena Verlag GmbH.

Lietuvių kalba išleista susitarus su *Arena Verlag GmbH*,
Viurcburgas, Vokietija.

Visos teisės saugomos.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Teodoras Četrauskas, 2021

© Leidykla „Nieko rimto“, 2021

ISBN 978-609-441-771-9

Katja Brandis

Miškų bastūnai

Holės paslaptis

Iliustravo Claudia Carls

Iš vokiečių kalbos vertė
Teodoras Četrauskas

Vilnius
2021

Pirmos mokomosios išvykos Klirvuoter mokykloje
baigėsi. Man sunku patikėti, kad susidraugavau
su viena bastūne vilke, aš jai patinku ir net daviau
jai savo mobiliojo telefono numerį.

Kai buvau tik puma, aš, aišku, nesupratau, kodėl
žmonės spaudo kažkokius daiktus arba į juos kalba.

Ir norėjau tai išsiaiškinti per vieną savo slaptą
apsilankymą pas žmones. Ir net nenutuokiau,
kad galiu per tai palydėti galvą...

Karšti fontanai

Buvo pavasaris ir mūsų medžioklės vietose lėtai tirpo sniegas. Plačiose lygumose kalėsi šviesiai žalia, sultinga žolė su geltonais, raudonais ir violetiniais taškais. Ten, vienos kalvos pušų tankmėje, mano sesuo Mija erzino didelį juodą vabalą, vis tykodama jį ir puldinėdama. *Eikš pažaisti su vabalu!* – šūktelėjo ji be garso, iš galvos į galvą. – *Arba pasivaržom, kuris toliau nušoks.*

Mano tėvas pakilo, išsitempė savo ilgu cinamono spalvos kūnu ir nusižiovavo. *Geriau eik su manimi medžioti vapičių, tau pagaliau reikia išmokti pjauti didelius žvėris.*

Ką, ką? Aš supratau tik pusę to, ką jis pasakė, nes kaip tik gulėjau ant uolos krašto ir pro pušų šakas žiūrėjau į slėnį. Mūsų žemėse Jeloustoune žmonių buvo reta, tačiau čia šalimais buvo nedidelė jų stovyklavietė. Mačiau pilkus kelių namų stogus, o keliu šen ir ten važinėjo automobiliai.

Žmonės buvo keisti ir galingi. Kartais jie dvokė ir elgėsi kaip begalviai triušiai. Aš, pavyzdžiui, net ir labai norėdamas nesupratau, kodėl jie taip džiaugiasi, kai kur nors iš žemės ima trykšti karštas vanduo. Kaip tik dabar prie tos stovyklavietės slėnyje – prie vienos tokios karštos vietos – susirinko daugiau žmonių, negu aš galėjau suskaičiuoti. Jie sėdosi ant ilgų pliauskų ir kantriai laukė to, kas bus. Visi laikė tuos plokščius delno dydžio poliruotus akmenis, kurie man buvo visiška mįslė. Žmonės

braukė per juos arba su jais kalbėjosi, tarpais rodė jais kažką arba kreipė į save.

Keragai, tu toks nuoboda. Mija tvojo man letena su įtrauktais nagais. Aš žaibiškai atsakiau jai tuo pačiu ir parodžiau dantis. *O tu vaikiška. Žaisti su vabalu? Aš taip žaidžiau, kai man buvo penkeri.*

Mama atsistojo tarp mūsų. *Baikit erzintis, mes einam medžioti. Pirmyn!*

Aš eisiu kitąkart. Man skauda leteną, – pamelavau aš ir ėmiau laižyti priekinę leteną tikėdamasis, kad tėvai nepastebės, kaip man daužosi širdis. Jei pavyks, netrukus jau būsiu ten, apačioje, ir niekam bus nevalia suprasti, kas aš toks ir iš kur. Antraip žmonės bandys mane nužudyti.

Tėvas keistai nužvelgė mane. Išsigandau. Jis ką nors nutukia? Galbūt... Jis dabar visą laiką buvo toks prislėgtas – ar susierzinęs. Anksčiau kartais linksmai šokinėdavo su mumis į tolį ir eidavo imtynių, nuo kada to nebedaro?

Netaręs daugiau nė žodžio nusigręžė eiti. Mija man dar riktelėjo: *Iki. Saugokis utėlių.* Aš sumurkiau jai atsakydamas, ir ji be garso dingo tarp medžių.

Netrukus susiruošiau pasišalinti, kaip puma nutykinau prie mūsų artimiausios slėptuvės su žmonių daiktais. Ten pasiverčiau ir išsitraukiau savo drapanas. Deja, jos buvo gerokai nudrengtos, marškiniai su skylė, o batai – man per dideli. Kol kas paėmiau batus į ranką ir patraukiau į slėnį basas. Kelios skruzdėlės užsiropštė man ant pirštų, o viena įkando. Vargas jai, nes dabar turėjau praktiškas žmogaus rankas. Nuspriegiau tą skruzdėlę aukštu lanku nuo savo kojos į krūmus.

Ta pilka medžiaga, kuria žmonės kloja savo kelius, šildė mano plikas pėdas, kai aš atsargiaiėjau prie vieno didelio namo su didžiuliais langais, sumūryto iš rudai dėmėtų akmenų. Jis stūksojo prieš mane, ir žmonės nuolatos taiėjo vidun, tai į lauką. Laimė, beveik niekas į mane nekreipė dėmesio. Tik viena perpus už mane mažesnė mergaitė nepatikliai spoksojo. Gal kažkaip pajuto, kad aš kitoks, kad aš ne žmogus? Po šimts, pamiršau apsiauti batus! Ir mano kojos atrodė įtartinais plaukuotos, to dar betrūko!

Ta mergaitė tapė savo mamą už rankovės, bandydama atkreipti jos dėmesį į mane. Laimė, ji kalbėjosi su kita moterimi. Aš greitai atsitūpiau ir ėmiau autis batus. Jeigu suskubsiu, suspėsiu, kol...

– Mama! Mama, žiūrėk, tas berniukas...

Aš grakščiai atsistojau kaip tik tuo momentu, kai ta moteris paklausė:

– Kas yra, Lidija? – ir mergaitė parodė į mane. Tačiau dabar aš jau nebuvo basas, ir tos moters žvilgsnis praslydo pro mane. Uf.

Ištikimų lankytojų centras – perskaičiau dideliame mediniame skyde ir išsigandau, kai ant metalinio stiebo virš manęs suplazdėjo didelis raudonai ir baltai dryžuotos medžiagos gabalas su daugybe žvaigždžių mėlyname fone.

Nesielk kaip nervinga voverė! – tyliai sudraudžiau save. Ta medžiaga tikrai nekėlė pavojaus, nors ir neišmaniau, kam ji reikalinga.

Valandėlę stebėjau žmones, kurie ėjo į tą didelį namą, pas-
kui pabandžiau ir pats įeiti. Drebedamas iš susijaudinimo
patraukiau duris ir še tau – atsidūriau viduje! Stebėdamasis
apsidairiau ir įkvėpiau oro, kurio kvapas buvo nepažįstamas
ir dirbtinis. Atsargiai perėjau patalpą ir ėmiau liesti ranka mil-
žiniškų langų stiklus, vaiskus kaip šaltinio vanduo, bet kietus
kaip akmuo. Visur vaikštinėjo žmonės – ir jie vis pažiūrėdavo
į skydą, kuriame buvo parašyta: *Kitas geizerio išsiveržimas nu-
matytas 5.10*, tada vėl ėjo į lauką, atsisėdavo ir neišleisdavo iš
akių tos vietos, kur turėjo pasirodyti karštas vanduo.

Tylomis prisėdau prie jų ir ėmiau įdėmiai klausyti, ką tie žmonės kalba. Kas, po galais, yra tos atostogos, akcijos, turistai?

O kai iš žemės šnypšdami ištryško balti sulig medžiais fontanai, visi spoksojo į juos ir sakė „O!“, „A!“, „Čia tai bent!“.
Beveik visi. Aš sėdėjau užsičiaupęs ir stebėjau tuos žmones. Geizerių buvau matęs daugiau negu erelių žuvininkų, ir tai šį tą reiškė, nes jų čia buvo daugybė.

Daugelis žmonių laikė iškėlę savo plokščius poliruotus daiktus nukreipę į geizerius. Aš žiūrėjau į juos ištempęs kaklą. Nors mačiau iš visai arti, taip nieko ir nesupratau. Matyt, tai kokie ginklai, kaip andai maniau prekybos centre. Galbūt žmonės jais ginasi nuo piktų dvasių? Mano mama tokiais dalykais tiki...

– Ei, ar tau kas negerai? – nemaloniai spigiu balsu paklausė greta manęs sėdinti mergina gelsvais plaukais, kurie atrodė kažkokie nenatūralūs. Ji kumštelėjo savo palydovą. – Markai, tas tipas visą laiką į mane spokso...

Šiek tiek užtruko, kol supratau, kad ji turi galvoje mane.

– Aš, è... – sulemenau nesumodamas, ką daugiau sakyti.

Jaunikaitis šalia jos atrodė taip, lyg jo raumenys tuojau sprogdins marškinėlius. Jam rūpėjo tik geizeris.

– Kaip gražu, tu tik pažiūrėk, Viktorija! Vaje!

Ji truputį atsitraukė nuo manęs ir sušnabždėjo savo draugui į ausį:

– Markai, ar tu girdi, ką sakau?

– Ką? – Raumeningasis vaikas dabar atsigręžė ir pažvelgė į mane. – Kas spokso į tave, štai tas?

– Taip, būtent jis.

Aš greitai nusigrėžiau ir mano žmogiškasis veidas kažko keistai užkaito. Atsargiai paliečiau savo skruostus. Gal aš susirgau, ar ką?

– Na, mažiau, ko tau reikia? – suurzgė tas bernas, grėsmingai spoksodamas į mane ir vis žvilgčiodamas į geizerį, kuris vis svaidė į dangų verdančio vandens pliūpsnius. – Atstok nuo jos, supratai? Regis, tu dar per jaunas spoksoti į merginas.

Aš sukaupiau visą drąsą ir pasakiau:

– Atsiprašau, tik norėjau apžiūrėti tą daiktą... štai šį.

Ir nedrąsiai ištiesęs ranką paliečiau plokščią, kampuotą daiktą merginos rankoje.

Baisi klaida! Ji atitraukė jį nuo manęs, jos veidas persikreipė.

– Markai! Jis nori pavogti mano išmanųjį.

– Ak tu, velnie! Dabar tai jau užteks!

Vaikis nustūmė merginą į šalį bausdamasis nutverti mane už pakarpos.

Laimė, buvo gan lėtas. Kai jo ranka pasiekė tą vietą, kur sėdėjau, aš jau seniai buvau kitur. Sprukau neatsigręždamas – susimoviau, ir man daugiau nieko neliko.

Lėkiau nosies tiesumu – tik ne namų, o kalnų pusėn. Minia ėmė šaukti, kai peršokau užtvarą ir nurūkau tolyn. Kas šiems žmonėms liko. Geizeris, kaip matyt, baigė savo spektaklį.

Net per batų padus jutau, kokia karšta žemė. Nenuostabu, kad mama man visąlaik sakydavo, jog turiu aplenkti tuos vandens spjaudytojus. Aš būčiau taip ir daręs, bet negalėjau, nes iš abiejų šonų link manęs bėgo du vyrai pilkomis uniformomis. Reindžeriai! Jie toli gražu neatrodė patenkinti. Ar taip jau blogai, kad aš paliečiau tą kampuotą daiktą? Po velnių, prie diržų jie turėjo revolverius!

Pasileidau dar greičiau, šlepsėjau per garuojančias, siera dvokiančias balas, akimis ieškodamas kelio. Reindžeriai vis artėjo šaukdami:

– Ei, ar tu išprotėjai, vyruti! Tučtuojau sustok!

Nieko nepaveiksi, turėjau dar arčiau pribėgti prie geizerio angos, kad galėčiau nuo jų pasprukti.

Ir kaip tik tada pajutau, kad dreba žemė ir geizeris ruošiasi vėl duoti garo. O, tai negerai! Žmonės ėmė garsiai šaukti, bet aš jų beveik negirdėjau, nes man rūpėjo, kaip išvengti reindžerių gniaužtų ir karšto lietaus.

Už kelių metrų nuo manęs garsiai švokšdamas šovė verdančio vandens stulpas. Aš kūriau taip, kaip andai būdamas mažas nešiau kudašių nuo jūrų erelio, kuris skriejo iš viršaus į mane išskėtęs nagus. Netrukus vanduo ims kristi žemyn, ir man tada reikia būti pakankamai toli. Aš klupinėjau, stojausi, kritau ant šiltos purvinos žemės. Galiausiai pariedėjau į šalį. Instinktyviai užsidengiau galvą rankomis. Karšti purslai pralėkė virš manęs ir pakuteno man odą. Išgirdau, kaip šalia ant žemės teška vanduo. Tačiau pakankamai toli, kad manęs nenuplikytų. Buvo tiktai bjauriai šlapia.

– Nejudėk, mes tave paimsime! – sušuko kažkas.

Nejudėt? Tas tipas, matyt, kuoktelėjo. Aš grakščiai pakilau ir nubėgau toliau.

Kol kitapus pliko geltonai rudo geizerio man pastojo kelią sena moteris. Ji buvo tiek paritus, tiek pastačius, ilgais žilais plaukais, su sportiniais batais. Buvau beprabėgantis pro ją, bet ji staiga sušuko:

– Ei, vyruti? Nuo ko tu taip bėgi?

Iki tol manęs niekas to neklausė ir jos balsas buvo ne piktas, o tiesiog smalsus. Nustebęs dirstelėjau į ją, sulėtinau žingsnį ir sustojau. Tada atsigręžęs pažiūrėjau į reindžerius. Jie vis dar vijosi mane, bet buvo gana toli, neišsitraukę revolverių, ir tai mane šiek tiek nuramino.

Moteris man šyptelėjo, ir aš atsakiau jai tuo pačiu, nors mano drapanos buvo purvinos ir aš taip dvokiau siera, kad pats vos galėjau tverti.

– Aš... è... tik norėjau apžiūrėti mobilųjį telefoną, – nedrąsiai atsakiau. – Bet tie žmonės supyko.

– Va, gali apžiūrėti manąjį, jei nori, – tarė moteris, lyg tai būtų savaime suprantama, išsitraukė iš kelnių kišenės savąjį ir atkišo man. – Androidas, naujausios laidos, ką tik įdiegiau kelias naujas programas. Deja, čia ne visur yra ryšys.

Aš išvis nieko nesupratau. Tačiau tai buvo nesvarbu. Nedrąsiai bakstelėjau pirštu į lygų paviršių – ne akmeninis, o iš stiklo, – įvairiaspalviai ženklai juda, keičiasi. Atrodo puikiai. Bet kai norėjau užduoti vieną iš tūkstančio klausimų, kurie kirbėjo galvoje, ta sena moteris pasakė:

– Dabar geriau jau eik, vaikine.

Atsigręžęs pamačiau, kad reindžeriai mane jau beveik pasiviję. Dabar jie buvo jau penkiese. Mane tai truputį sunervino.

– Ačiū, – pasakiau, atidaviau jai tą daiktą ir daviau į kojas, kiek įstengiau su tais prakeiktais batais. Tada man dar nukrito vienas batas, lyg būtų nenorėjęs manęs nešti per tą purvynę. – Pelėdos šūdas, – sušnypščiau aš, pakėliau batą, nusiaviau kitą ir nudūmiau toliau.

Žmonės buvo malonūs, tik aš per daug padariau klaidų. Dabar jau žinojau, kad grįšiu pas juos.

Niekas neįstengė manęs pagauti. Padaręs nedidelį lankstą perbridau upelį, rūpestingai jame nusiprausiau ir nuėjau, kur manęs jau laukė gabalas šviežios vapitienos ir, laimė, niekas nieko neįtarinėjo.

Nuo tada žinojau, kaip vadinasi tas kampuotas daiktas. Dabar jau pats turiu išmanųjį telefoną, nors nedažnai juo naudojuosi. Bet kartą teko net mokykloje jį įsijungti, nors ir ne taip, kaip rekomenduoja gamintojai. Mums kaip tik buvo elgesio ypatingais atvejais pamoka, šįkart ištis kietas riešutėlis. Džeimsas Bridžeris manė, kad mes, būdami pasivertę žvėrimis, prispirti bėdos, turime mokėti pasinaudoti mobiliuoju.

– Įsivaizduokite, jums reikia skubios pagalbos, o jos jūs negalite prisišaukti, nes neturite pirštų, – pasakė jis.

– *Voll easy*, – įsiterpė geriausia mano draugė, jau pasivertusi vovere. Ji, tiesa, ką tik buvo vėl gavusi penketą iš matiekos, tačiau ant savo mobiliojo telefono šokinėjo kaip profesionali striptizo šokėja, kurią neseniai buvome matę per televiziją. Tik, deja, pernelyg įsijautė šokdama – numeris, kurį išbeldė, buvo daug ilgesnis už tą, kuris buvo parašytas lentoje.

– Bandai paskambinti kažkam į Kiniją, mano miela, – konstatavo Džeimsas Bridžeris, metęs į jos telefoną kritišką žvilgsnį. – Tik nenuspausk žaliojo mygtuko, nes teks pakratyti kišenę.

Man neišeina, – sudejavo Lou, nors paprastai neturėjo mados skūstis. Gražiausia pasaulyje jaunoji vapitė dar nebuvo teisingai surinkusi nė vieno skaičiaus, ir jos ilgos ausys nervingai trūkčiojo.

Pasistenk, – paragino ją varniukė Ving, viena iš dvynių.

Gera jai buvo kalbėti, kai savo ilgu smailiu snapu lengvai galėjo pasiekti visus ženklus ir skaičius. Liza Klirvuoter buvo varniukams specialiai parūpinusi senesnio modelio telefonus. Mano nagai tam netiko, todėl ekranas buvo pilnas nosies atspaudų. Tokiu būdu man pavyko įjungti orų prognozę. Pavojaus atveju iš to, deja, būtų menka nauda.

Nusiminęs ir piktai šnypšdamas bandžiau toliau, kol Lerojus, mūsų bastūnas skunkas, mane sudraudė: *Jeigu ir toliau taip šnypši, aš išsigąsiu, ar tu to tikrai nori?*

Ne! – surikau mintyse ir lioviausi šnypštęs. Mat tas smirdžius išsigandęs tuoju paleidžia smarvę... ir pateisina savo vardą.

Bailys! – nusišaipė vilkų vedlys Džefris ir niekinamai dėbelėjo į mane. Jis ir kiti kiek sumažėjusios vilkų rujos nariai uoliai baksnojo savo telefono ekranus snukiais ir letenomis.

Neklausyk jų, – patarė Holė, užsiropštė man ant galvos ir savo mažomis letenėlėmis užkimšo mano plaukuotas ausis. Arba bent bandė, bet jai vis pavykdavo užkimšti tik vieną.

Užpakalių uostytojai verčiau tegul vėl kaukia užvertę galvas į mėnulį, užuot užkabinę kitus.

Gerai sakai, – atsakiau bandydamas nekreipti dėmesio į Džefrį ir jo bendrus.

Brendonas šalia manęs taip pat iš paskutiniųjų stengėsi paleisti kažkokią programą nesugurindamas ekrano. Bet kaip

galėjo tai padaryti sveriantis beveik toną bizonas su kanopomis, didesnėmis už mano žmogišką ranką? Jei stipriau spustelėdavo kokį nors prietaisą, tas kaipmat virsdavo šipuliais.

Žinau, kaip tai padaryti, – užsispyręs pareiškė jis. Tada iškišo savo drėgną šiurkštų bizonišką liežuvį ir lyžtelėjo juo išmaniojo telefono ekraną.

Džeimsas Bridžeris šyptelėjo ir pasikasė skruostą, jau vėl apžėlusį trijų dienų barzda. Jis buvo kojotas bastūnas ir kaip žmogus sunkiai tvarkėsi su savo šeriais.

– Tu teisingame kelyje, Brendonai, pirmyn.

Lou ir keli kiti tuoju nusižiūrėjo triuką su liežuviu ir pamokos pabaigoje beveik visiems pavyko surinkti bent jau pagalbos numerį. Man irgi.

Na štai, – lengviau atsidusau ir mudviejų su Džeimsu Bridžeriu akys susitiko. Abu žinojome, kad kaip tik man netrukus ir reikės šauktis pagalbos.

Turinys

Karšti fontanai ...	7
Lapės, dėšrelės ir bjaurus lankytojas ...	18
Šokas ryte ...	25
Kuo greičiau dingti ...	32
Apie vieną kepsnių vakarėlį ...	42
Netikėta draugija ...	52
Rytmečio šokas ...	61
Antras rytmečio netikėtumas ...	68
Kiekvienas atskiras ūsas ...	76
Snieginė katė ...	86
Pėdsakų paieška ...	96
Sunkus sprendimas ...	104
Prieš srovę ...	112
Chaotiškas pirmadienis ...	117
Vilko akys ...	126

Du atokvėpiai ...	132
Mokykloje ...	145
Prisipažinimas ...	153
Viskas perniek ...	160
Isibrovėlis ...	166
Nagai ir dantys ...	176
Septynios gyvybės ...	180
Vilkiuko išmintis ...	187
Sieros kamuoliai ...	193
Klasta ...	199
Kaltė ir grobis ...	209
Vilkų giesmė ...	215
Kalva ...	220
Sekmadienis pas Silverius ...	229
Futbolas ir švieži dažai ...	235
Paieška ...	244
Saulėtekis ...	252

Keragas yra miškų bastūnas – šiek tiek žmogus, šiek tiek puma. Tai reiškia, kad panorėjęs gali pavirsti tiek vienu, tiek kitu. Kad galėtų gyventi ir kaip žvėris, ir kaip žmogus, Keragas lanko tokiems kaip jis skirtą mokyklą, kurioje kartu su panašiais į save bendraamžiais mokosi bastūniško gyvenimo gudrybių.

„Holės paslaptis“ – trečioji vokiečių rašytojos Katja'os Brandis nuotykių serijos vaikams ir paaugliams „Miškų bastūnai“ knyga. Joje – dar daugiau paslapčių, nuotykių ir smagių nutikimų iš miškų bastūnų mokyklos gyvenimo.

Redaktorė **Giedrė Kmitienė**
Korektorė **Erika Merkytė-Švarcienė**
Maketavo **Miglė Dilytė**
Tiražas 3000 egz.
Išleido leidykla „Nieko rimto“
Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius
www.niekorimto.lt
Spausdino UAB BALTO print
Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

Būti miškų bastūnu, gebančiu pasiversti tiek žmogumi, tiek gyvūnu, yra be galo įdomu. Tačiau toks gyvenimas dar ir sunkus bei pavojingas. Privalai puikiai išmanyti tiek žvėrių, tiek žmonių pasaulį ir dar mokėti paslėpti savo gebėjimus nuo svetimų akių. Tad nenuostabu, kad Keragas – pusiau žmogus, pusiau puma – patiria daugybę nuotykių mokydamasis specialioje tik bastūnams skirtoje mokykloje. Tačiau kai netoliese ima vykti paslaptingos vagystės, Keragas imasi ieškoti kaltininko. Gal tai piktasis jo priešas Endrius Milingas siekia šitaip pakenkti žmonėms? O gal tai vilkų darbas? Geriausia Kerago draugė voveraitė Holė, regis, irgi turi ne vieną paslaptį...

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

ISBN 978-609-441-771-9

9 786094 417719

